

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.019 van 8 oktober 2013
in de zaak A. 210.286/XII-7467**

In zake: de BVBA THE LONDON CEREMONY BUS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Colin De Beir
kantoor houdend te 9500 Geraardsbergen
Pastorijstraat 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de BURGEMEESTER VAN DE GEMEENTE KAPELLEN
 2. de GEMEENTE KAPELLEN
- bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sofie Boeykens
kantoor houdende te 9000 Gent
Molenaarstraat 111/1A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 september 2013, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “het besluit van 19 september 2013 van de Burgemeester van de gemeente Kapellen, met bureel gevestigd te 2950 Kapellen, Antwerpsesteenweg 130, tot voorlopige sluiting van de horeca-uitbating in het pand gelegen te 2950 Kapellen, Starrenhoflaan 34 bus 3, dit met onmiddellijke ingang en voor een periode van zes maanden”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2013, om 11.00 uur.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Colin De Beir, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Sofie Boeykens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekende partij baat een ceremoniebedrijf uit met Londense bussen en taxi's. Naar zij verklaart, worden aan de ceremoniële busritten recepties gekoppeld in haar horeca-uitbating (Engelse pub) aan de Starrenhoflaan 34, bus 3. Deze is ingericht in de loods van verzoekende partij.

3.2. Door de bevoegde brandweerdienst wordt op 4 juni 2013 een controlebezoek uitgevoerd. Op 10 september 2013 wordt hiervan verslag opgemaakt aan de burgemeester. Dit verslag "Controle brandveiligheid betreffende de vergunde toestand en het werkelijk gebruik" wordt op 23 september 2013 ter kennis van verzoekende partij gebracht.

3.3. Op 19 september 2013 verleent de burgemeester het bevel tot voorlopige sluiting van de horeca-uitbating in het pand gelegen te Kapellen, Starrenhoflaan 34 bus 3, dit met onmiddellijke ingang en voor een periode van zes maanden. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat met betrekking tot het pand gelegen te 2950 Kapellen, Starrenhoflaan 34 bus 3, een controlebezoek werd uitgevoerd door de brandweerdienst Kapellen;

Overwegende dat met betrekking tot voornoemd pand op 16 oktober 2006 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kapellen een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunningen werden afgeleverd voor het bouwen van 3 loodsen;

Overwegende dat op 3 juni 2013 door The London Ceremony bus bvba een melding klasse 3 werd ingediend voor het exploiteren van een standaardgarage: een werkplaats voor het onderhoud van de ceremonievoertuigen (rubriek 15.5.1.a.) en het stallen van 11 ceremonievoertuigen (rubriek 15.5.2.e.);

Overwegende dat in het voornoemd pand wordt voorzien in de uitbating van een horeca-inrichting (pub en feestzaal) door The London Ceremony Bus bvba, met zetel te 2950 Kapellen, Hoevensebaan 53, met ondernemingsnummer 0479.466.743, met als zaakvoerder de heer Frank Bruyninckx;

Overwegende het verslag van de brandweerdienst Kapellen van 10 september 2013 waarvan het besluit luidt als volgt:

“Het gebouw beantwoord(t) niet aan de vergunde toestand

Zoals het nu werd uitgevoerd is het gebouw ook Niet-brandveilig en mag het zeker niet gebruikt worde(n) als "HoReCa" uitbating.

Gelet op de wet van 30 juli 1979 betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van burgerlijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen, artikel 11, adviseert de brandweer, de burgemeester een voorlopige sluiting te bevelen van de inrichting, tot dat de vereiste aanpassingen of verbouwingen uitgevoerd zijn.

'Art. 11. De burgemeester kan de voorlopige sluiting bevelen van de inrichting die niet voldoet aan de krachtens deze wet voorgeschreven veiligheidsmaatregelen.

De heropening van de inrichting wordt slechts toegestaan als de vereiste aanpassingen of verbouwingen uitgevoerd zijn. ”;

Overwegende dat volgens het verslag van de brandweerdienst het pand niet enkel niet in overeenstemming is met de stedenbouwkundige vergunning, doch tevens noopt tot diverse noodzakelijke maatregelen inzake brandpreventie: aanpassen structurele elementen (verticale wanden Rf 1h, deuren Rf1/2h), aanbrengen signalisatie, aanbrengen veiligheidsverlichting, aanbrengen van snelblustoestellen en axiaal gevoede haspels;

Overwegende dat in het kader van de brandveiligheid een voorlopige sluiting in de zin van artikel 11 van de wet van 30 juli 1979 betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van burgerlijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen zich opdringt, hetgeen tevens uitdrukkelijk geadviseerd wordt in voormeld verslag van de brandweerdienst Kapellen;

Overwegende dat in deze een gespecialiseerd verslag van de brandweerdienst voorhanden is waaruit de feitelijke vaststellingen onmiskenbaar blijken alsook de noodzaak tot snel optreden;

Overwegende dat alsdan toepassing kan worden gemaakt van het beginsel dat bij eenvoudig vaststelbare feiten er geen aanleiding is tot het organiseren van een hoorzitting, hetgeen onder meer blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State: "Indien de maatregel overwogen wordt op grond van een feit dat voor directe, eenvoudige constatering door de overheid vatbaar is, wanneer de noodzaak bestaat om snel op te treden, of wanneer diegene tegen wie de maatregel overwogen wordt niet binnen een redelijke termijn kan worden bereikt [...];

Overwegende dat de noodzakelijke aanpassingen op vlak van brandveiligheid ernstige technische ingrepen omvatten, die onmiskenbaar de nodige tijd zullen vergen met oog op conforme uitvoering ervan;

Overwegende dat ook de afwezigheid van de nodige stedenbouwkundige vergunningen en milieumeldingen nopen tot verdere initiatieven op dit vlak, mede rekening houdende met het gegeven dat het pand volgens het Gewestplan Antwerpen gelegen is in industriegebied, met nadere aanwijzing "gebied voor ambachtelijke bedrijven of voor kleine en middelgrote ondernemingen", hetwelk zich in beginsel niet verdraagt met de inplanting van horeca-inrichtingen [...];

Overwegende dat gelet op voorgaande elementen de duur van de voorlopige sluiting dient bepaald te worden op zes maanden;”.

Dit is de bestreden beslissing. Ze wordt dezelfde dag ter kennis gebracht van verzoekende partij.

Deze beslissing wordt op 23 september 2013 bekrachtigd door het college van burgemeester en schepenen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. Verwerende partijen betwisten het wettig belang van verzoekende partij bij de vordering. Ze betogen dat verzoekende partij de bestendiging zoekt van een manifest onwettige situatie die strijdt met de stedenbouwkundige bestemming van het perceel waarop verzoekende partij haar

horeca-activiteit uitoefent, met de stedenbouwkundige vergunningenplicht en met het milieuvergunningsdecreet.

Beoordeling

5. Daargelaten de vraag of er een schending van de stedenbouw- en milieuwetgeving voorligt - verwerende partijen erkennen ter terechtzitting uitdrukkelijk dat ze tot op heden geen handelingen hebben gesteld met het oog op het stopzetten van dergelijke vermeende onwettigheid - lijkt in de huidige stand van het geding te moeten worden aangenomen dat verzoekende partij - waarvan de brandweerdienst heeft vastgesteld dat haar horeca-uitbating niet brandveilig is en zeker niet als zodanig mag worden gebruikt en waarbij deze dienst dan ook de burgemeester heeft geadviseerd om over te gaan tot een voorlopige sluiting -, beschikt over een wettig belang om een vordering in te stellen tegen de bestreden beslissing die ingaat op het advies van de brandweerdienst en als enige rechtsgronden heeft de artikelen 133 en 135 nieuwe gemeentewet en de wet van 30 juli 1979 'betreffende de preventie van brand en ontploffing en betreffende de verplichte verzekering van burgerlijke aansprakelijkheid in dergelijke gevallen' (hierna: brandpreventiewet). Dat verwerende partijen in de nota beweren dat er ook een schending van andere bepalingen dan die van de brandpreventiewet voorligt, zonder die schending weliswaar in de huidige stand van het geding aan te tonen, lijkt geen afbreuk te mogen doen aan het belang van verzoekende partij bij de vordering tegen de bestreden beslissing. De exceptie lijkt - na een prima facie onderzoek - te moeten worden verworpen.

De exceptie is niet ernstig.

V. Onderzoek van de vordering

6. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Ernst van de middelen

Tweede middel

Standpunt van de partijen

7. Verzoekende partij voert in het tweede middel de schending aan van de hoorplicht. Ze stelt dat ze noch naar aanleiding van het advies van de brandweer van 10 september 2013, noch naar aanleiding van het bestreden besluit werd gehoord. Ze voert aan dat het niet-respecteren van de hoorplicht te dezen des te meer klemmt, nu in het andere geval de (eerste) verwerende partij had kunnen vaststellen dat verschillende tekortkomingen effectief in de pub aanwezig waren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Tot slot meent verzoekende partij dat verwerende partijen zich niet op de hoogdringendheid kunnen beroepen om haar niet te horen. De lange tijdsspanne tussen de feiten die aanleiding geven tot de bestreden beslissing (te dezen de feiten vastgesteld tijdens de brandweercontrole van 4 juni 2013) en het nemen van de thans bestreden beslissing (19 september 2013) bewijst dat het dringend karakter waarop het bestuur zich beroept, niet bestaat. Ook was verzoekende partij geenszins onbereikbaar, zijn de feiten zoals eerste verwerende partij ze beschrijft in de bestreden beslissing, geenszins “vast” maar integendeel hopeloos achterhaald, en is verzoekende partij niet eerder gehoord en is er wel degelijk sprake van nieuwe feiten (ten opzicht van de feitelijke situatie ten tijde van de controle van 4 juni 2013).

8. De verwerende partijen verwijzen vooreerst naar hetgeen ter zake uitdrukkelijk is gesteld in de bestreden beslissing m.n. dat de zaak geen uitstel duldt en dat het feiten betreft die voor eenvoudige constatering vatbaar zijn. Het is volgens verwerende partij aan verzoekende partij om de nodige stappen te zetten om de gesignaleerde mankementen te verhelpen. Het volstaat niet zich te verschuilen achter beweringen dat reeds een aantal maatregelen zouden zijn voorzien. De hoorplicht geldt immers slechts indien er geen reglementaire

bepalingen inzake horen zijn. Te dezen zijn die er volgende verwerende partij wel, m.n. artikel 22 van het koninklijk besluit van 8 november 1967 houdende, voor de vreedstijd, organisatie van de gemeentelijke en gewestelijke brandweerdiensten en coördinatie van de hulpverlening in geval van brand (hierna: koninklijk besluit van 8 november 1967). Op geen enkel ogenblik heeft verzoekende partij de brandweer behoorlijk uitgenodigd om na te gaan – via toepassing van artikel 22 van het voormelde koninklijk besluit van 8 november 1967 - of de gesignaleerde mankementen zijn verholpen. Verzoekende partij kan zich dan ook niet beklagen over het gegeven dat zij niet zou zijn gehoord, nu zijzelf geen pogingen ondernam om dergelijk horen te benaastigen.

Beoordeling

9. Verzoekende partij voert de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat in beginsel tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen. De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is echter niet van toepassing wanneer in de betrokken regelgeving expliciet een procedure inzake hoorplicht is voorzien.

Te dezen voeren verwerende partijen ten onrechte aan dat artikel 22 van het koninklijk besluit van 8 november 1967 voorziet in een dergelijke reglementaire bepaling inzake horen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Art. 22. Elke brandweerdienst moet, zowel in zijn eigen gemeente als in een andere gemeente van de gewestelijke groep die hij beschermt, controle uitoefenen op de toepassing van de maatregelen voorgeschreven bij de wetten en verordeningen inzake brandvoorkoming.

Die controle heeft plaats in de bij de wetten en verordeningen bepaalde gevallen en telkens als de burgemeester erom verzoekt.

Zij wordt verricht door een lid van de brandweerdienst of van een andere brandweerdienst van de prezone bedoeld in artikel 221/1 van de wet van 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid, die houder is van het brevet van

technicus-brandvoorkoming. Er wordt een verslag van opgemaakt dat wordt ondertekend door het genoemde lid en medeondertekend door de officier-dienstchef van de brandweerdienst, die het aan de burgemeester toezendt.”

Op het eerste gezicht omvat deze bepaling de wettelijke controleopdracht van de brandweerdienst inzake brandveiligheid, alsook de mogelijkheid tot het uitoefenen van extra controles ter zake telkenmale als de burgemeester erom verzoekt. Deze bepaling houdt evenwel geen expliciete regeling van de hoorplicht in, zodat in deze stand van het geding de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur toepasselijk is.

10. De burgemeester beveelt met de bestreden beslissing de voorlopige sluiting van de horeca-uitbating van verzoekende partij met onmiddellijke ingang en voor een periode van zes maanden, omdat, in essentie, uit het verslag van de brandweerdienst blijkt dat het pand “noopt tot diverse noodzakelijke maatregelen inzake brandpreventie”. Dit is een beslissing ten aanzien waarvan verzoekende partij op grond van het voormelde beginsel van behoorlijk bestuur in beginsel vooraf in de gelegenheid moet zijn gesteld om haar standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

Te dezen is dit niet gebeurd. Ter terechtzitting voeren verwerende partijen weliswaar aan dat de zaakvoerder van verzoekende partij aanwezig was bij de rondgang door de brandweerdienst ter gelegenheid van het controlebezoek op 4 juni 2013, doch hiervoor is reeds vastgesteld dat verzoekende partij geen kennis had van het brandweerverslag dat naar aanleiding van dit controlebezoek is opgesteld en dat net de aanleiding was voor het optreden van de burgemeester. Zij kon dan ook niet nuttig haar zienswijze erover doen gelden. Uiteraard kon zij dat ook al niet op 4 juni 2013 ter gelegenheid van de rondgang. Op dat ogenblik waren de resultaten en conclusies van het brandpreventieonderzoek nog niet definitief gekend, noch de aard van de door de burgemeester voorgestelde of overwogen maatregel. Aangezien de hoorplicht impliceert dat de betrokkene vooraf moet kunnen weten welke maatregel tegen hem wordt overwogen en welke feiten en grieven tegen hem worden ingebracht, volstaat te dezen het aanwezig zijn op de rondgang niet als het voldaan zijn aan de

hoorplicht, ongeacht de bewering dat de op die rondgang gedane vaststellingen tegensprekelijk zouden zijn geschied.

11. De verplichting tot horen is niet absoluut. Ze geldt inzonderheid niet wanneer de noodzaak bestaat om snel op te treden, noch wanneer de maatregel genomen wordt op grond van een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatering door de overheid vatbaar is.

De verwerende partijen beroepen zich tevergeefs op deze uitzonderingen. Zoals uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt, heeft de burgemeester tot de voorlopige sluiting beslist in essentie op basis van het verslag van de brandweerdienst van 10 september 2013, waarin inzonderheid is gesteld dat “zoals (het gebouw) nu werd uitgevoerd (...) het gebouw ook niet brandveilig (is) en (...) het zeker niet (mag) gebruikt worden als ‘Horeca’-uitbating” en waarin de brandweerdienst de burgemeester adviseert “een voorlopige sluiting te bevelen van de inrichting, tot dat de vereiste aanpassingen of verbouwingen zijn uitgevoerd zijn”. Voorts wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat “in deze een gespecialiseerd verslag van de brandweerdienst voorhanden is waaruit de feitelijke vaststellingen onmiskenbaar blijken alsook de noodzaak tot snel optreden”. Zoals reeds is vastgesteld, dateren deze feitelijke vaststellingen waarover in dit brandweerverslag wordt gerapporteerd reeds van 4 juni 2013. In deze stand van het geding moet derhalve worden aangenomen dat de tijdspanne van meer dan drie maanden tussen de vaststelling van de feiten die aanleiding geven tot de bestreden beslissing en het nemen van de bestreden beslissing, bewijst dat het dringend karakter waarop het bestuur zich beroept, niet bestaat, minstens maken de verwerende partijen zulks niet aannemelijk. Aangezien voorts niet wordt betwist dat verzoekende partij, na het controlebezoek van de brandweerdienst op 4 juni 2013, stelt een aantal aanpassingen te hebben gedaan en dat zij verwerende partijen hiervan in kennis heeft gesteld, kunnen verwerende partijen, rekening houdende met deze aanpassingen, in redelijkheid niet (langer) vasthouden aan het argument dat de feiten vastgesteld op 4 juni 2013 niet vatbaar zijn voor betwisting.

Aangezien tot slot de hoorplicht impliceert dat de betrokkene vooraf kan weten welke maatregel tegen hem wordt overwogen en welke feiten en

grieven tegen hem worden ingebracht, doet het verweer dat verzoekende partij zelf geen pogingen heeft ondernomen om het horen te benaarstigen, niet ter zake.

Uit het voorgaande volgt in deze stand van het geding dat de verwerende partijen niet aannemelijk maken dat de eerste verwerende partij zich van de behoorlijke naleving van de hoorplicht ontslagen mocht achten. De bestreden beslissing lijkt genomen met miskennis van de hoorplicht.

12. Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

B. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

13. Verzoekende partij voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar exploitatie met onmiddellijke ingang volledig lamlegt. De sluiting van de pub heeft ook impact op de commerciële activiteiten met de bussen, aangezien een busrit altijd wordt gekoppeld aan een receptie in de pub. Dit is niet meer mogelijk zodat ook de commerciële busritten (zo goed als) volledig stilvallen. De gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zijn voor haar rampzalig te meer dat ze jaar na jaar kampt met ernstige financiële moeilijkheden, hetgeen ze aantoont aan de hand van de drie laatste jaarrekeningen en waaruit zou moeten blijken dat zij zich in dieprode cijfers bevindt. Elke activiteit is voor verzoekende partij cruciaal om het hoofd boven het water te houden. Bovendien moeten de reeds ontvangen voorschotten worden terugbetaald en kwam de sluiting als zeer negatief over bij de lokale bevolking. Het nadeel is moeilijk te herstellen want door de stopzetting komt haar voortbestaan in het gedrang en dreigt een faillissement.

14. De verwerende partijen betogen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel louter is gebaseerd op het bestendigen van manifest onwettige horeca-activiteiten die zich niet verdragen met de bestemming “bedrijvigheid”. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan niet bestaan in het behoud van een onwettig voordeel. Verder voeren ze aan dat het feit dat verzoekende partij in het

laatste boekjaar verliezen boekt, in geen enkele relatie staat tot de bestreden beslissing en dat het aangevoerde financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is.

Beoordeling

15. Verzoekende partij beroept zich in essentie op een financieel nadeel. Een dergelijk nadeel is in beginsel niet moeilijk te herstellen, aangezien het kan worden goedge maakt door middel van een vordering tot schadevergoeding voor de burgerlijke rechter. Een financieel nadeel kan enkel als moeilijk te herstellen worden aangemerkt indien bijzondere omstandigheden worden aangevoerd waaruit blijkt dat het nadeel wel degelijk moeilijk te herstellen is, in het voorliggende geval wanneer de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de activiteit van verzoekende partij op een definitieve wijze in gevaar wordt gebracht of wanneer een belangrijk deel van de activiteiten moet worden stopgezet, waardoor zij op een faillissement afstevent, of dat het voortbestaan zelf of het financieel evenwicht van het bedrijf door de bestreden beslissing ernstig in gevaar wordt gebracht.

16. De bestreden beslissing beveelt met onmiddellijke ingang de sluiting van de horeca-uitbating van verzoekende partij en dit voor een periode van zes maanden. Niet wordt betwist dat hierdoor ook de andere commerciële activiteiten zo goed als volledig stilvallen. Verder maakt verzoekende partij aannemelijk dat de reeds ontvangen voorschotten op in de nabije toekomst geplande activiteiten moeten worden terugbetaald. Voorts maakt verzoekende partij aan de hand van de recentste jaarrekeningen, die door hun opeenvolging een beeld geven van haar voorafgaande en huidige financiële toestand, aannemelijk dat ze zich reeds voorafgaand aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, in de “(diep)rode cijfers” bevindt.

Wat de impact van de opgelegde sluiting gedurende volle zes maanden betreft, is het daarom aannemelijk dat het met de sluiting gepaard gaande verlies van de inkomsten gedurende deze sluitingsperiode, verzoekende partij in een nog grotere financiële nood dreigt te storten dan waarin zij al verkeert. Het komt in dit licht niet onrealistisch voor dat de aangevochten sluiting van de

horeca-uitbating niet zonder fatale gevolgen zal zijn voor verzoekende partij. Dat wordt ten andere door verwerende partijen niet (ernstig) tegengesproken. Een dergelijk nadeel is ernstig en moeilijk te herstellen.

De loutere omstandigheid dat volgens verwerende partijen dit nadeel gebaseerd zou op het bestendigen van horeca-activiteiten die volgens hen strijden met de stedenbouwkundige bestemming van het perceel waar de horeca-activiteit wordt uitgebaat, verhindert op zich niet dat het aangevoerde nadeel onbetwist rechtstreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot voorlopige sluiting. Dit volstaat op zich. Niet is aangetoond dat de nadelen gepaard gaande met de stopzetting van de activiteiten van verzoekende partij gedurende zes maanden, louter voortvloeien uit haar eigen onwettig handelen. Evenmin leidt het argument van verwerende partijen dat de voor de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geboekte verliezen in geen enkele relatie zouden staan met de bestreden beslissing, tot een andere conclusie. Het hiervoor ernstig en moeilijk te herstellen bevonden nadeel heeft geen betrekking op de omvang noch de redenen van deze vaststaande verliezen, maar wel op het feit dat in het licht van deze verliezen, “elke activiteit (en bijhorende inkomsten) [...] voor (verzoekende partij) met andere woorden cruciaal (is) om het [...] hoofd boven water te kunnen houden”. In het raam van dit nadeel zijn de eerder geboekte verliezen dus wel relevant.

17. Verzoekende partij maakt aannemelijk dat ze door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een nadeel dreigt te ondergaan dat zowel ernstig als moeilijk herstelbaar is.

C. De dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

18. Verzoekende partij doet in essentie gelden dat een schorsing volgens de gewone procedure te laat riskeert te komen, gelet op de onmiddellijke uitwerking van de bestreden beslissing en op de financieel zeer precare situatie waarin zij zich bevindt die maakt dat het gevreesde nadeel zich op dat moment reeds zal hebben gerealiseerd. Voort stelt ze diligent te hebben gereageerd.

19. Verwerende partijen repliceren dat de bestreden beslissing enkel een rem kan zetten op een “extraatje” dat buiten de normale bedrijfsvoering staat en geen grond vindt in de gewestplanbestemming. Dit vormt volgens deze partijen geen grond voor de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Beoordeling

20. Verzoekende partij kan worden bijgevalen in haar betoog dat het aangevoerde ernstig nadeel reeds onherstelbaar dreigt te zijn vooraleer uitspraak zou worden gedaan over een eventuele vordering tot schorsing. Deze reden waarom zij een beroep doet op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid komt gewettigd voor. Het verweer van verwerende partijen heeft ter zake betrekking op het gegrond zijn van de tweede wettelijke voorwaarde en doet derhalve geen afbreuk aan deze vaststelling. Voorts wordt niet betwist dat verzoekende partij diligent is opgetreden.

21. De vordering voldoet aan de vereiste dringende noodzakelijkheid.

VI. Conclusie

22. Uit wat voorafgaat volgt dat alle in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalde cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld zijn.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van 19 september 2013 van de burgemeester van de gemeente Kapellen houdende het bevel tot voorlopige sluiting, met onmiddellijke ingang en voor een periode van zes maanden, van de horeca-uitbating in het pand gelegen te Kapellen, Starrenhoflaan 34 bus 3.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 oktober 2013,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques